

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **E.**, so sídlom v B. IČO: X., zastúpenej JUDr. Martinom Bránikom, advokátom v Leviciach, K. Marxa 10, proti povinným **1/ B.**, so sídlom v B., **2/ I.**, bývajúcemu v Š., **3/ D.**, bývajúcej v Š., **pre vymoženie 7 000€ s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 37 Er 2809/2013 , o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2013 sp. zn. 18 CoE 500/2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2013 sp. zn. 18 CoE 500/2013 **zrušuje** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Oprávnená podala 19. júna 2013 súdному exekútorovi (JUDr. Ivanovi Nestorovi) návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu – notárskej zápisnice z 11. septembra 2012 pod č. N 329/2012, Nz 32275/2012 , NCRIs 32954/2012 napísanej notárom Mgr. Stanislavou Palkovou a to v rozsahu istiny 7 000 € , zmluvného úroku 1 050 €, úroku z omeškania 0, 15 % zo sumy 7 000€ od 11. marca 2013 do zaplatenia a trov exekúcie - súdny poplatok 16, 50 € a 2 úkony právnej služby , spolu 269, 46 €. Následne dňa 21. júna 2013 podala na Okresný súd Bratislava II žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v súlade s § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov na základe uvedeného exekučného titulu pre vymoženie istiny 7 000 € s príslušenstvom.

Okresný súd Bratislava II uznesením z 22. augusta 2013 č. k. 37 Er 2809/2013 – 21 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z 21. júna 2013 zamietol. V odôvodnení poukázal na znenie predmetnej notárskej zápisnice , citoval ustanovenia § 44 ods. 2, § 57 ods. 1, 2 , § 58 ods. 2 Exekučného poriadku . Uviedol, že vykonateľnosť notárskej zápisnice nastáva zásadne uplynutím času na dobrovoľné splnenie povinnosti na plnenie v nej obsiahnuté . Možno pritom uznať len dlh, ktorý vznikol a nie ktorý vznikne. V danej veci vyhlásenie povinného o uznaní dlhu v notárskej zápisnici vzniklo v čase, keď žiadny dlh neexistoval (notárska zápisnica bola spísaná v ten istý deň ako uzavretá ústna zmluva o pôžičke a pôžička bola poskytnutá v splátkach po spísaní notárskej zápisnice) a do budúcnosti by bolo možné len predpokladať , že by dlh mohol vzniknúť , nebolo však určité v akej výške. Inak by bolo povinnému odňaté právo namietat' výšku uznaného dlhu v čase uznania, pretože dlh nie je dostatočne do budúcnosti určiteľný, nemožno predpokladať, či určité okolnosti nastanú. Takáto notárska zápisnica (verejná listina) nie je exekučným titulom (i keď ako verejná listina nie je neplatná , lebo právny

úkon spísaný v podobe notárskej zápisnice - úkon vykonaný kvalifikovanou formou – nie je možné zamieňať so samotnou notárskou zápisnicou ako verejnou listinou). Notárska zápisnica o uznaní dlhu a súhlase povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, ktorá bola spísaná v rovnaký deň, ako bola uzavretá zmluva o pôžičke alebo zmluva o úvere, nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom, pretože v čase uznania dlhu a vyhlásenia povinnej osoby o súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ešte žiaden dlh neexistoval a uznať možno len dlh , ktorý už vznikol a nie , ktorý vznikne v budúcnosti. V predmetnej veci sa oprávnená zaviazala poskytnúť povinnému 41 000 € s tým, že ich poskytne postupne v splátkach a nie celú sumu pred podpisom notárskej zápisnice. Ako vyplynulo z notárskej zápisnice a zmluvy o úvere, v deň podpisu zmluvy ešte nikto nič nikomu nedlhuje. Povinní spísali notársku zápisnicu v rovnaký deň ako uzavreli s oprávnenou zmluvu o úvere a uznali dlh 41 000 € , čo do dôvodu aj do výšky s tým, že v čase spísania žiadny dlh neexistoval, nakoľko peňažné prostriedky vo výške 41 000 € im oprávnená poskytla neskôr , po podpise notárskej zápisnice. Jedná sa o neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože to odoberá právo spotrebiteľovi brániť sa, napr. na súde. Spotrebiteľ sa nemôže vopred vzdať svojich práv a týmto prípade to tak je. Povinní v notárskej zápisnici uznali dlh, ktorý v tom čase ešte neexistoval, nakoľko peňažné prostriedky povinným , ako vyplýva zo zmluvy o úvere , boli poskytnuté po podpise notárskej zápisnice. Pred podpisom notárskej zápisnice boli povinným poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 7 000 € a zvyšná časť 34 000 € bola poskytnutá neskôr, do 2 mesiacov od podpisu zmluvy. Na záver uviedol, že „nakoľko notárska zápisnica bola spísaná predtým , ako bol poskytnutý celý úver, súd žiadosť zamietol a vyhlásil exekúciu za neprípustnú“ (?).

Krajský súd v Bratislave na odvolanie oprávnenej uznesením z 27. novembra 2013 sp. zn. 18CoE 500/2013 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a oprávnenej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Mal za preukázané, že 21. júna 2013 podal súdny exekútor žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v návrhu na vykonanie exekúcie žiadala oprávnená vymôcť istinu 7 000 € s príslušenstvom na základe notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Poukázal na to, čo je uvedené v predmetnej notárskej zápisnici , aký vzťah zakladá zmluva o úvere , na úpravu inštitútu uznania záväzku v Občianskom zákonníku (§ 558) a v Obchodnom zákonníku (§ 323) a na predpoklady vykonateľnosti rozhodnutia v exekučnom konaní. Konštatoval , že ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka nemožno použiť na záväzky z obchodných zmlúv, pretože uznanie záväzku z obchodných vzťahov upravuje § 323 Obchodného zákonníka, ktorý má dispozitívnu povahu. Uviedol, že pri skúmaní vykonateľnosti notárskej zápisnice je predmetom skúmania predovšetkým naplnenie formálnych náležitostí notárskej zápisnice , čo však neznamená, že existencia – neexistencia práva podľa hmotnoprávných ustanovení nemá v exekučnom konaní žiaden význam. Rovnako, ako pri exekučnom titule, ktorého základ je založený na rozhodnutí, aj pri notárskej zápisnici ako exekučnom titule je v zásade možné skúmať iba materiálne a formálne predpoklady jej vykonateľnosti, vychádzajúc z ústavnej zásady, podľa ktorej výklad a uplatňovanie práva, musí byť v súlade s ústavou. Pozornosť preto treba venovať naplneniu náležitostí, ktoré predpokladá § 41 Exekučného poriadku a to, jednoznačné určenie predmetu plnenia. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, odvolací súd po preskúmaní návrhu na začatie

exekúcie , žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako aj exekučného titulu , dospel k záveru, že odvolaniu oprávnenej nie je možné vyhovieť a uznesenie prvostupňového súdu treba ako vecne správne potvrdiť . Uznávacím prejavom , ako aj exekučným titulom bola v danom prípade predmetná notárska zápisnica, ktorá však obsahovala uznanie záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka s odkazom na uzatvorenú úverovú zmluvu podľa § 497 Obchodného zákonníka pri odkaze na budúce plnenie – poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 41 000 € . Odvolací súd s poukazom na § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku dospel k záveru, že nakoľko absentuje predpoklad vykonateľnosti exekučného titulu, súd prvého stupňa nepochybil, keď žiadosť súdneho exekútora zamietol. Následne citoval § 219 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie oprávnená. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zmenil a vyhovel žiadosti súdneho exekútora a uplatnila si trovy dovolacieho konania . Namietala, že účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu považovala za strohé, nedostatočné a nepreskúmateľné a tým zakladajúce vadu rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 O. s. p. a prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. V tomto smere poukázala na odôvodnenia viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Podľa jej názoru napadnuté uznesenie neposkytuje žiadne odôvodnenie, prečo odvolací súd považuje za právne neprípustné uznanie záväzku formou notárskej zápisnice ako exekučného titulu, ak uznávaný záväzok preukázateľne vznikol už uzatvorením zmluvy o úvere a neposkytuje žiadne odôvodnenie, prečo odvolací súd zastáva odlišný právny názor ako Krajský súd v Banskej Bystrici v obdobnej veci. Odvolací súd podľa nej tiež vôbec nezohľadnil podstatnú skutkovú okolnosť a to že si uplatňuje iba sumu vo výške 7 000 € , ktorá bola preukázateľne poskytnutá povinnému 1/ ešte pred uznaním záväzku formou notárskej zápisnice. Preto notárska zápisnica splňa všetky predpoklady vykonateľnosti v časti vymáhanej sumy 7 000 €. Skutočnosť, že vo zvyšnom rozsahu (34 000 €)peňažné prostriedky neboli reálne poskytnuté, nie je právne významná pre posúdenie vykonateľnosti exekučného titulu. Inými slovami, neposkytnutie peňažných prostriedkov vo zvyšnej časti (34 000 €) nespôsobuje „nevykonateľnosť“ exekučného titulu v časti reálne poskytnutých prostriedkov (7 000 €) . Za právne prípustné nepovažovala , aby odvolací súd pripustil vznik záväzku zo zmluvy o úvere momentom uzatvorenia zmluvy, avšak nepripustil možnosť uznania takto vzniknutého záväzku podľa § 323 Obchodného zákonníka. V ďalšom poukázal na argumentáciu týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia obsiahnuté už v jej odvolaní.

Povinní sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená, zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p. , bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Keďže v prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, jeho prípustnosť bolo treba posudzovať podľa ustanovenia § 239 O.s.p. V zmysle platnej právnej úpravy je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, alebo ak rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1, písm. a/ a písm. b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie o právnej stránke zásadného významu, ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ O.s.p.).

Uznesenie odvolacieho súdu v predmetnej veci nemožno podriaďovať pod žiaden dôvod prípustnosti vyplývajúci z ustanovenia § 239 O.s.p., lebo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa nezmenil, ale ho potvrdil a nerozhodoval ani vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Rovnako odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení prípustnosť dovolania nevyslovil a nejde o potvrdzujúce uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie oprávnenej preto podľa ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. nie je prípustné.

Prípustnosť dovolania oprávnenej by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané, došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (pozri napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva

Oprávnená namietala vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. t. j. odňatie jej možnosti konať pred súdom a spočívajúcej v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné, lebo uznesenie odvolacieho súdu je touto vadou postihnuté.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná ide najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom súd odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Vady spôsobujúce zmatečnosť konania môžu nastať aj pri samotnom vydávaní rozhodnutia, ako dôsledok absencie niektorej jeho podstatnej časti (záhlavia, výroku, odôvodnenia). Zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti (arbitrárnosti). Vydanie zmatečného rozhodnutia nemá svoje právne opodstatnenie najmä z hľadiska ústavou zaručeného práva účastníka na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústava) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len dohovor), porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. 331/04, II. ÚS 174/04.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (pozri napr. Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (pozri napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (pozri I. ÚS 241/07).

Požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu ustanovuje v § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p.

Je nepochybné, že súd prvého stupňa žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, lebo notárska zápisnica o uznaní dlhu a súhlase povinnej osoby s jej vykonateľnosťou nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom z dôvodu, že bola podpísaná v ten istý deň (11. septembra 2012) ako zmluva o úvere, kedy ešte žiaden dlh neexistoval (peňažné prostriedky oprávnená vyplatila až následne) a uznať možno len dlh, ktorý už vznikol (nie ktorý vznikne v budúcnosti). Krajský súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a vo vzťahu k jeho odôvodneniu citoval aj ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Napriek tomu z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že sa stotožnil s tvrdením oprávnenej, podľa ktorého na vznik záväzkového vzťahu založeného zmluvou o úvere sa nevyžaduje reálne čerpanie úveru dlžníkmi (s tým možno len súhlasiť, pretože zmluva o úvere je konsenzuálny kontrakt v porovnaní so zmluvou o pôžičke, ktorá je reálnym kontraktom – pozn. NS SR). Teda odvolací súd „zrejme“ nepovažoval za správny záver prvostupňového súdu týkajúci sa ním uvedeného dôvodu nedostatku materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnici ako exekučného titulu, čo jednoznačne z odôvodnenia jeho uznesenia nemožno vyvodiť. Následne v odôvodnení uznesenia citoval úpravu inštitútu uznania záväzku v Občianskom zákonníku a v Obchodnom zákonníku a konštatoval: „Dohoda o uznaní dlhu musí zodpovedať všetkým náležitostiam platného právneho úkonu. Najmä musí byť určitá a zrozumiteľná. Určitosť prejavu vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky musí byť daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný prejav vôle dlžníka (v tomto prípade notárskej zápisnici). Ustanovenie § 558 OZ nemožno použiť na záväzky z obchodných zmlúv (str. 1605 komentár k § 558 OZ – Imrich Fekete, Veľký komentár). Uznanie záväzku vyplývajúce z obchodných vzťahov upravuje ust. § 323 Obch. zák., ktoré má dispozitívne povahu“. Rozobral predpoklady vykonateľnosti rozhodnutia v exekučnom konaní aj z hľadiska povinnosti ich skúmania exekútorom a exekučným súdom, osobitne vo vzťahu k notárskej zápisnici. Na základe týchto „len“ v teoreticko-všeobecnej rovine uvedených konštatovaní s poukazom na § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku dospel odvolací súd k záveru, že absentuje predpoklad vykonateľnosti exekučného titulu. V odôvodnení jeho rozhodnutia teda úplne absentuje právna argumentácia vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam danej veci. Odvolací súd žiadnym (právne) relevantným spôsobom neodôvodnil „jeho“ (citoval str. 1605 komentára k § 558 OZ) záver, že ustanovenie 558 OZ nemožno použiť na záväzky z obchodných zmlúv a z neho vyplývajúci záver o absencii predpokladu vykonateľnosti exekučného titulu t. j. v danej veci notárskej zápisnici. Úplne bez povšimnutia zostala oprávnenou zdôrazňovaná skutočnosť (súdmi oboch nižších stupňov), že poskytla povinnému časť úveru vo výške 7 000 € v hotovosti pri podpise zmluvy, teda že v čase podpisu notárskej zápisnice došlo k čiastočnému reálnemu plneniu zmluvy (v exekučnom konaní uplatnila z istiny úveru len reálne poskytnutých 7 000 €). Takto

koncipované odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nemožno podľa názoru dovolacieho súdu považovať za dostatočné a preskúmateľné.

Nepreskúmateľnosť uznesenia odvolacieho súdu majúca za následok jeho nepresvedčivosť, je vadou konania, ktorou sa účastníkom odníma možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O., s. p.). So zreteľom na to, dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2015

JUDr. Oľga Trnková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková